

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția:
Str. A. D. Xenopol No. 11.
Administrația:
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT:
Parohiile : 200 Lei
Particulari : 160 Lei
Membrii Agrului 100 Lei

No. 811—1934.

De încheierea Anului Sfânt.

Comitetul central al Congreselor Euharistice încunoștințează întreaga lume creștină despre dorința Preafericitului Părinte, ca spre sfârșitul Anului Sfânt în chip deosebit să se comemoreze instituirea Sf. Taine a Euharistiei și preoției aducându-se acte de mulțumită și recunoștință față de Mântuitorul pentru nespusele daruri, ce ni-le-a dat în aceste Taine.

Alăturându-ne și noi cu tot sufletul la dorința Preafericitului nostru Părinte și la actele de pietate prin cari întreaga Biserică catolică va comemora împlinirea alor 19 veacuri de când Isus Hristos la Cina de taină a instituit Sf. Eucharistie și Sf. Preoție, — pentru întreaga Noastră Dieceză dispunem următoarele:

1. In 15 Martie crt., Joi, fiecare-preot diecezan va ținea o oră de adorație în biserică în fața Preasfântului Sacrament. Unde sunt mai mulți preoți, ora de adorație o vor face în comun, în timpul și după programul stabilit de cel mai mare în rang.

2. In 18 Martie crt., Duminică, la sf. Liturghie predica se va ținea despre Sf. Eucharistie și Sf. Preoție, iară după masă la timpul cel mai potrivit se va oficia Canonul către Domnul nostru Isus Hristos, sau Binecuvântarea Euharistică, sau Canonul Preasfintei Inimi, la cari vor fi (de față) îndemnați să participe toți credincioșii.

3. In Joia Mare, ziua întemeierii Sf. Euharistii și a Sf. Preoții, va avea loc comunicarea comună a preoților și a credincioșilor.

Toate aceste acte de pietate de mulțumită precum și de reparare pentru nerecunoștința oamenilor față de Mântuitorul.

Oradea, 24 Februarie 1934.

PARTEA OFICIALĂ

No. 527/1934.

Colectă pentru A. G. R. U.

Congresul general al A. G. R. U.-lui ținut în Aiud la 27 Noembrie 1932, pentru a înlesni și celor mai lipsiți de mijloace materiale de a se putea înscrie în A. G. R. U., a hotărît ca până ce va ținea criza actuală cotizațiile membrilor ajutători să le facă numai benevole. Cum prin aceasta relaxare a cotizațiilor membrilor ajutători, venitele asociației s'au redus în mod simțitor chiar atunci când activitatea din ce în mai intensă a A. G. R. U.-lui reclamă sporirea cheltuelilor; la cererea Comitetului Central al A. G. R. U.-lui lăsăm, ca, precum se va face în toate bisericile din Provincia noastră bisericească, așa și în Dieceza Noastră în sârbătoarea »Sf. Nicolae« din fiecare an în toate bisericile să se facă colectă pentru A. G. R. U.

Frații Preoți își vor încunoștința credincioșii cu o săptămână înainte despre această colectă, arătându-le scopul și activitatea binefăcătoare a A. G. R. U.-lui, în cadrele căruia trebuie să activeze fiecare credincios al bisericii noastre.

Sumele colectate însoțite de cuvenitul raport înscris se vor înainta până cel mult în 15 Decembrie Oficiului Administrativ al Fondurilor diecezane, care apoi până la 31 Decembrie toată suma incursă din întreaga Dieceză o va transpune Comitetului diecezan al A. G. R. U.-lui.

Oradea, 1 Martie 1934.

No. 813/1934.

Concurs la parohia Vezendiu.

Pentru complenirea parohiei *Vezendiu* (protopopiatul Ierului) prin aceasta publicăm concurs cu termenul de 20 Martie crt.

Cererile se vor înainta acestui Ordinariat până la termenul de mai sus.

Oradea, 24 Februarie 1934.

No. 868/1934.

Concurs la parohia Eriu-Sâncraiu.

Pentru complenirea parohiei *Eriu-Sâncraiu* (protopopiatul Tășnadului), care prin numirea On-lui *Ioan Filip* la parohia *Corund* a devenit vacantă, se publică concurs cu termenul de 20 Martie crt.

Oradea, 1 Martie 1934.

No. 869/1934.

Concurs la parohia Ghenciu.

La Parohia *Ghenciu* (protopopiatul Carei), care prin numirea On-lui *Sever Hrițiu* la parohia *Giungi* e devenit vacantă, prin această publicăm concurs cu termenul de *20 Martie crt.*

Oradea, 1 Martie 1934.

No. 566/1934.

Prefectura jud. Sălaj pentru promovarea vieții morale.

Cu multă satisfacție sufletească am primit dela Prefectura județului Sălaj adresa și procesul-verbal pe cari mai jos le publicăm spre orientarea Fraților Preoți din acel județ. Deodată lăsăm, ca la conferințele de plasă administrative să participe și parohiile noastre prin preoții și prim-curatorii lor.

„Prefectura județului Sălaj. Serviciul Administrativ No. 1347/1934. Către Episcopia rom. unită Oradea.

Avem onoare a vă face cunoscut că în ședința ce a avut loc la Prefectura județului, la data de 27 Ianuarie a. c. și la care au participat autoritățile locale s'a discutat și chestiunea promovării vieții morale și a reparațiunii și a construcțiunii bisericilor și s'a ajuns la hotărârile:

1. Funcționarii publici vor da exemplu de conduită morală printr'o viață morală și prin frecventarea obligatorie a bisericii în Dumineci și sărbătorile legale.

2. Vor lua parte și vor da tot concursul pentru organizarea corurilor bisericesti și a sărbătorilor cu caracter moral. În acest sens am și luat măsuri prin organele noastre în subordine. Vă rugăm să binevoiți a dispune să ni se semnaleze orice abatere, pentru a fi în cunoștință și a putea lua măsuri.

Pentru executarea programului ce ni l-am fixat și pe care îl înaintăm, în copie aci alăturat Vă rugăm a dispune ca la conferințele de plasă administrative să participe și senatorii bisericilor.

Zălau, 7 Februarie 1934. Prefect: ss. Dr. Gurzău. Șeful serviciului: ss. indescifrabil.

Extras

din procesul-verbal dresat în ziua de 27 Ianuarie 1934 la Pref. jud. Sălaj.

IV.

Promovarea vieții morale, problema reparațiunilor și construcțiunilor de Biserici.

Pentru a întări credința religioasă a populației s'a propus și admis ca un bun mijloc, că ea ar putea fi realizată într'o bună măsură prin exemple bune date de către intelectuali. Astfel ar fi de dorit ca intelectuații satelor și orașelor să dea mai multă atențiune și ascultare preceptelor evanghe-

lice și datinilor creștinești, prin frecventarea bisericii, luând parte ca membri în organizarea de coruri, sărbări religioase și conferințe cu caracter moral și creștinesc.

Apoi o bună măsură ar fi ca pe viitor să nu se mai admită ținerea nici unei sărbări sau petreceri fără viza și propunerea prealabilă a preotului local, îndemnând și impunând chiar ca din venitul petrecerilor de orice natură să dea o parte și pentru biserică, spre a o ajuta la acoperirea nevoilor ei de ordin material.

În ce privește apoi problema reparațiunilor și construcțiunilor de biserici s'a găsit că e bine să se mențină și pe viitor sistemul practicat în trecut cu apelurile la contribuția benevolă a publicului pe lângă care apoi să se mai strângă ofrande și prin organele administrative, creindu-se în felul acesta un fond general pe județ, administrat și gospodărit de un Comitet compus din Prefect, reprezentanții cei mai înalți în grad a celor două biserici naționale, un primpretor și eventual și alte persoane ce ar fi indicate.

Prefect: (L. S.)

(ss) Dr. Mihail Gurzău.

Pentru conformitatea extrasului:

(ss) Indescifrabil.

Oradea, 2 Martie 1934.

No. 669/1934.

Schimbare de rit.**Cetitorilor în Domnul Salutare!**

În virtutea acestor Litere facem cunoscut, că credincioasei parohiei Noăstre Girișul-de-Criș, *Reveca Tiurbe*, născută la 8 Ianuarie 1921, dorind să intre în ordinul Sf. Vincențiu, prin aceasta îi dăm voie ca tot timpul cât va sta în legăturile aceluia Ord, să poată urma ritul latin.

Oradea, 24 Februarie 1934.

Dr. Valeriu Traian Frențiu
Episcop român unit.

PARTEA NEOFICIALĂ

— † Ioan Hossu. În 3 Martie a fost așezat la cele veșnice venerabilul preot de 78 ani din Milașul Mare (jud. Someș) Ioan cândva Hossu, tatăl iubit al Excelenței Sale episcopului Dr. Iuliu Hossu al Clujului și al altor cinci distinși fii credincioși ai bisericii noastre r. unite. În mormântarea a oficiat-o Ex. Sa episcopul nostru diecezan Dr. V. Tr. Frențiu, asistat de un numeros sobor de preoți, membrii Ven. Capitul Clujan, profesori ai Academ. teol. din Cluj, preoți districtuali. Ex. Sa metropolitul al cărui preot a fost repositul, a fost reprezentat prin Iluștr. Dr. Oct. Domide din Cluj, Iluștr. Iacob Popa și protopopul districtual Decei. Fie-i partea cu dreptii, iar distinsei familii îi trimitem și pe această cale omagioase condoleanțe. „*Vestitorul*”

Să creăm un spirit nou.

Avem nevoie de un spirit nou.

Ceea ce măhnește mai mult pe păstorii sufletești cari vreau să facă bine sufletelor e, că se irosesc atâtea forțe bune în viața creștinilor, fără ca ele să poată aduce rodul dorit și așteptat. Cât bine s'ar putea face și ce progres s'ar putea realiza pe tărâm religios-bisericesc, dacă între creștinii noștri — preoți și mireni deopotrivă — n'ar stăpâni duhul care stăpânește.

Oamenii noștri sunt divizați pe atâtea și atâtea chestiuni: politică, ranchiune personale, familiare, mici invidii, vanități deșarte, vrășmășii chiar. Cutare nu merge la ședința culturii, fiindcă acolo prezidează cultură; altul nu ia parte activă la o asociație, fiindcă acolo activează cutare; un altul nu dă pe seama unei instituțiuni ori idei, fiindcă a dat cutare. Și alte zeci și sute de ranchiune de fel politic ori personal.

Oricine va vedea că aceste disensiuni subminează orice activitate rodnică într-o societate ori biserică.

Și să nu credem că aceste neajunsuri se găsesc numai la orașe, între familiile intelectuale. Nu; ele se găsesc, și încă poate în proporție mai accentuată, la sate. E o adevărată pacoste pe capul bietului preot o astfel de disensiune, disharmonie și neînțelegere între credincioși.

Am putea spune că de aceste metehne suferă toate asociațiile noastre: linerești, feminine, bărbătești; și nu numai într'un loc, într'o dieceză: pretutindeni, în toate orașele, în toate satele. Este o mare pagubă, dar și o mare primejdie aceasta. Trebuie să se introducă între creștinii noștri adevăratul spirit creștinesc, care este spiritul păcii și al înțelegerii, cu excluderea oricărei emulări absurde și disensiuni necreștinești.

O nouă formare a caracterelor trebuie să se înceapă prin preoți vrednici și cu spirit apostolic. Dacă nu se va putea corecta bătrâna generație, cel puțin cea tineră și viitoare trebuie formată în spirit mai bun. Cateheții și preoții au un mare rol în această privință. Trebuie să creăm suflete cu adevărat creștine, în spiritul evangheliei și al moralei; caractere creștine. Fără de ele va fi zadarnică orice muncă în interesul bisericii și în folosul sufletelor; malifiu vrăjmaș va dărâma ori va zădărnici totul.

Nouile spirite vor trebui să fie caracterizate prin următoarele trăsături:

1. Sinceritate și spirit de adevăr. Făjărnicia și falșitatea sunt dușmane înțelegerii și propășirii în bine. Ele ascund de multe ori invidie și rea voință; pe când sinceritatea e cea mai bună temelie a prieteniei și a bunei voinți.

Sinceritatea este spirit de adevăr în orice și față cu oricine. Cine nu e în stare a suporta ade-

vărul, e un incapabil; iar cel ce nu e în stare să spună tot adevărul, e un laș. Prea mult ne-am saturat de falșitate; să pășească în fața triumfător adevărul; atunci vom avea chezașia păcii și a bunei împreună-lucrări. Fără sinceritate și adevăr nu se poate conduce; totul va fi putred și nestabil, ca și clădirea zidită pe nisip, fără fundament. Pe când ce e zidit pe adevăr și sinceritate, e zidit pe stâncă. Putem menaja sensibilitatea cuiva până la un grad; asta o cere și bunacuvință și dragostea frățească; dar nu cu jertfirea totală a binelui, a adevărului. **Amicus Cicero, amicus Cato, sed magis amica veritas!**

Îată un prim postulat al spiritului nou, al generației nouă: sinceritate în toate și spirit de adevăr peste toate.

2. Al doilea element e: autocunoașterea. E sfâșietor de dureros să vezi ce ravagii face printre oamenii noștri lipsa de autocunoaștere, părerea exagerată ce se are despre calitățile și însușirile proprii. E lamentabil să vezi cum greșesc în această privință laici și preoți închipuiți, cari presupun tot binele despre sine și nu sunt în stare să se vadă ce sunt și ce pot.

E o lipsă de smerenie creștinească a arăta că la toate te pricepi, totul știi, totul faci numai singur; numai părerea ta sunt bune și infalibile. Pe când, iarăși e, de altă parte, tot lipsă de smerenie și în plus de solidaritate, a nu lăsa să facă pe cel ce are într'adevăr experiență probată, idei clare, energie și tactică recerută pentru a le duce la seop. Pe cât de respingător e cultul incompetenței, pe atât e de criminal a opri pe cei într'adevăr competenți și capabili de a realiza ce pot. Incompetența și incapacitatea multe lucruri bune au omorât, dar zădărnicierea și împiedecarea altora de-a face tot binele de care sunt capabili, e o adevărată crimă, atentat la binele public. Critica continuă e și răutăcioasă și dăunătoare; o inspiră invidia și e semn de slăbiciune.

Deci cei capabili înainte, cei incapabili la o parte. Autocunoașterea sinceră și obiectivă ne va spune totdeauna unde ni e locul.

3. Peste toate ne trebuie însă dragoste. Fără dragoste înțelegătoare și îngăduitoare nu putem zidi nimic. „Peste toate însă dragoste să aveți“, ne îndeamnă și sf. Apostol. Dacă avem dragoste unul față de altul, sunt eliminate toate asperitățile. Căci dragostea așează toate în lumină adevărată și ne dă tăria de a acoperi cele slabe și de-a recunoaște cele bune. Dragostea îndelung răbdă, nu pismuește, nu caută ale sale (și nu se caută nici pe sine), toate le crede, toate le înțelege, toate le iartă. Dacă vreți să fiți într'adevăr mari, dragoste creștinească să aveți.

Iată ce socot că e necesar pentru a instaura spiritul cel nou între oameni. Și aceasta la sate, ca la orașe, între preoți și între mireni, căci pe tot locul grasează răul. Altfel de geaba ni e toată străduința de-a face ceva pentru împărăția lui Hristos. Răcilele adânc înrădăcinate în suflete vor zădărnici totul.

Trebuie să unim sufletele în iubirea adevărului și a sincerității, în practicarea autocunoașterii și

astfel nimeni nu se va înfunda peste ce și cât e capabil. Incompetența va înceta, spiritul dragostei lui Hristos între frați se va sălășlui în toți și cu suflete unite vom putea realiza ceva stabil pentru Hristos și Biserică. Până atunci însă orice străduință va fi incassus labor, muncă de Sisif.

Spirite noi ne trebuiesc; spirit nou ne trebuiește. Tineră generație să premeargă cu exemplu! P. T.

Hristos și lumea modernă

(Urmare și sfârșit).

Omul modern cu greu poate să-L găsească pe Hristos, pe Mântuitorul său, fiindcă sau nu-L caută deloc, sau fiindcă-L caută înafară de sine însuși, înafară de sufletul său. Cea mai mare parte a intelectualilor moderni nu dorește o întâlnire cu Galileeanul. Sufletul modern închipuit și semeț nu dorește o închinare la altarul umilinței și al jertfei.

Semeția, trufia intelectului modern, asemănătoare trufiei lui Lucifer sau a Titanilor, sau cu cea a lui Mephisto din Faust, nu vrea să știe de Isus, fiindcă crede, că nu are nevoie de el. Rezultatele într'adevăr uimitoare ale științei au confirmat în omul modern convingerea, că puterea numai este dela Dumnezeu, ci puterea este știința. »Wissen ist Macht« »știința e puterea«, această lozincă stă scrisă pe steagul omului modern. Prin știință el a îmbălânzit forțele titanice ale macroorganismului, precum cu această știință a supus și forțele numai puțin titanice ale microorganismului. Cu ajutorul geologiei și paleontologiei a deschis zăvoarele trecutului, prin spectro-analiză privește și cunoaște perfect aștrii cerești, prin vapor și electricitate a făcut să dispară distanțele, prin radio comunică toate ideile, toate sunetele, vocile omenești și instrumentale dela distanțe nebănuite, cu aeroplanul cu ușurință se transpune în condițiuni confortabile dela Londra la Bombay, dela Paris la Rio de Janeiro, dela Berlin la Capetown în extremul Sud al Africei; prin știință omul modern s'a ridicat până în cer și s'a coborât în adâncul timpului și spațiului.

Ce vreți? Oare nu cu drept cuvânt poate fi trufaș intelectul modern? Cu ajutorul științei s'a ridicat la înălțimi nebănuite și este încă tot în ascensiune spre piscuri, de unde oare nu cu drept cuvânt poate să schimbe numele lui Isus de Dumnezeu-omul, în porecla falnică a sa de Omul-Dumnezeu?

Aceasta în știința practică. Dar în știința speculativă? Nu are el modele mai uriașe, mai rafinate, mai cizelate, decât pe blândul Galileean cu evangheliile lui despre dragostea aproapelui, despre milă, despre cei săraci cu duhul? Nu are el pe Kant, Spencer, Schopenhauer, Hegel, Comte, Hartmann și mai ales nu-l are oare pe Nietzsche, pe acest distrugător de trecut și tradiții, pe acest mare singuratec, întruchipător tendințelor omului modern?

Dar în artă și literatură nu are el pe Prometeii săi, cari au furat focul olimpic al clarviziunii, al pătrunderii în tainele naturii și ale sufletului omenească? Prometei, cari au desbrăcat orice prejudecată a moralei și a superstițiilor tradiționale, Prometei, cari în operele lor vestesc libertatea absolută a creațiunii fără frică, individualiști, cari deschid noi și nebănuite perspective? N'are el pe Zola crassul realist, pe Anatole

France cu veninul său dulce ca mierea, pe Ibsen, Hauptmann și Sudermann, naturaliștii victorioși, pe analiticul Ștefan Zweig; pe Thomas Mann și Dimitrii Merejkovski romancierii filozofi, cari deschid vederii omului modern distanțe istorice amețitoare? N'are el oare maeștri ca scepticul Max Nordau și zeflemistul fin Bernard Shaw, cari îi arată, că toate instituțiunile sociale create de epoca creștină sunt niște minciuni și iluzii?

Pe lângă acești titani răzvrățiți ai gândului omenească ce influență mai au asupra intelectului modern evangheliile citite în biserici de atâtea ori și citite atât de rău?

S'apoi nu sunt oare la îndemâna omului zilelor noastre învățăturile lui Charles Darwin și Haeckel, cari îi arată, că el este nu o schintee dumnezească, nu coroana creațiunii, ci numai o fază târzie în evoluția spețelor, cu strămoși foarte inferiori, o fază — ce e drept — pentru moment cea mai superioară, dar care mâine va servi de treaptă altei spețe mai superioare decât el?

Iar pe teren social dela Karl Marx și până la Lenin oare nu toți profagoniștii materialismului istoric îi demonstrează cu un lux de argumente, că nu evanghelia lui Isus, nu pacea, nu armonia, nu mulțumirea internă este rostul și ținta vieții omenești, ci acel »Strough for life«, aceea »luptă pentru existență«, care ridică pe om contra omului, o clasă socială contra celeilalte și cari preconizează o egalitate nu a bunurilor morale, nu a împărăției lui Hristos în noi, ci o egalitate în bunurile materiale, în plăceri și lux în confort și în standardul vieții.

Aceștia sunt evangheliștii intelectului modern, acestora li se ridică altare și pe aceste altare acestora li se aduce zilnic jertfa scepticismului, jertfa indiferentismului religios, jertfa necredinței, jertfa unei vieți ușoare, amețite și superficiale, jertfa bogățiilor câștigate fără muncă trudnică și jertfa urei claselor exploatare.

Cum să-l găsească omul zilelor noastre pe blândul Isus în aceasta forfoteală de idei și de profeți ai naturalismului și materialismului, ai spiritualismului și scepticismului, ai pozitivismului și nihilismului, cari schimbându-se vertiginos pe scenă și pe catedre, toți își îmbie învățăturile, ca singure mântuitoare, ca singure capabile să explice fenomenele sociale și psihice și să îndrepte omenirea spre meleaguri mai fericite?

Și cari sunt aceste meleaguri mai fericite? Cari sunt drumurile pe cari omenirea condusă de acești profeți se apropie către aceste meleaguri mai fericite?

Sunt drumurile morții și ale descompunerii, sunt drumuri al căror sfârșit se termină la porțile, pe cari

stau cuvintele lui Dante intrând în infern: »O, Voi, ce intrați, părăsiți orice speranță« și dincolo de cari porți începe neantul și sfârșitul oricărei civilizații.

Aceste drumuri sunt drumurile războiului și ale descompunerii sociale, pe cari popoarele Europei ghiftuite și suprasaturate de învățăturile nouilor profeți au intrat la începutul acestui secol. Timp de 4 ani și două luni popoarele așa zise »civilizate« s'au măcelărit zi și noapte, în aer, pe pământ și în mare, sub pământ și și sub apă, cu puști, cu mitraliere, cu tunuri și tancuri, cu aeroplane și gaze asfixiante și cu întreg arsenalul științei moderne. Rezultatele atât de splendide ale științei și civilizației s'au întors contra civilizației însăși. Aproape toate popoarele celor 5 continente au luat parte la acest măcel al cărui proporții fantastice n'au putut fi bănuite nici de cel mai feroce barbar și primitiv.

Și profeții moderni, cari își băteau mereu joc de Isus cel blând, de Isus al păcii, ca »Zauberlehrling«-ul lui Goethe, neputincioși, cu strigăte disperate de: »Nu așa am voit, nu astfel am înțeles«, asistau la acest dans macabru al morții, la acest extaz dioniziac al popoarelor, la aceste orgii fantastice ale principiului distrugerii.

Și când popoarele decimate, buimăcite, cu privirile vagi, cu urmele noroiului și sângelui de om încă pe fețele lor subte și albe, și cu pecetea celei mai mari rușini a istoriei pe frunte s'au reîntors la vetrele lor, în orașele și satele lor, ce credeți că au găsit acasă? O societate anormală, desechilibrată, cu profitori, cari se scaldau în lux și imoralitate, cu văduve disperate, cu copii însălbătăciți și flămânzi, cu căminuri batjocorite, cu comerțul, industria și agricultura distrusă și cu termometrul moral scăzut sub 0. Și nemaiputându-se încadra în aceste cadre slăbite și amurale, popoarele desechilibrate s'au îndreptat spre alte altare. În căutarea înfrigurată după un echilibru, după o pace, care să nu fie numai pe hârtie și în tratate, ci în suflete, ele au început să alerge după alte fantome, după alte soluții, ce i s'au preconizat de profeții moderni bu decenii în urmă. Din sclavii capitalismului economic, ce erau mai înainte, au început să joare pe stindardul colectivismului. Și a început o nouă perioadă de spasmi și svârcoliri, mai accentuate la popoarele învinse, mai puțin vizibile, dar tot atât de reale, la popoarele cari în urma victoriei au putut să-și păstreze încă ceva echilibrul. Dar din cauza scăderii producției bunurilor materiale și din cauza dispariției complete a bunurilor morale, răul s'a întins pe întreg rotogolul pământului; rău, care își bate joc de orice economie politică; rău, care rade mephistofelic de orice soluție propusă în conferințe economice mondiale și de desarmare; rău, care în America aruncă mii de tone de bumbac, cafea și grâu în foc; rău, care în Olanda dispune suprimarea oficială a vitelor cornute în vederea menținerii prețului cărnei, câtă vreme în altă parte a lumii oamenii duc lipsuri și oamenii mor de foame.

Spiritele descătușate prin învățăturile noilor profeți, cari cu începerea dela sfârșitul veacului XVIII și în decursul întregii sute a XIX-a își băteau joc de Isus și biserica Lui, de învățăturile, de evanghelia Lui, de pacea Lui, și de împărăția lui Dumnezeu în sufletul omenesc poreclindu-o de anacronism — zic, spiritele descătușate, vânturile lui Aeolus bat cu furie și numai pot fi stăpânite. Bat cu furie nu numai în cele economice și în politica internațională, dar bat cu o și mai mare furie în suflete, aruncând semânța

desnădejii, semânța descompunerii și sfârșitul oricărei civilizații. *Ni Dieu, ni maître.* Nici Dumnezeu, nici Stăpân.

Ingrozite de aceste perspective diluviale, unele din popoare cu o sforțare desnădăduită s'au îndreptat spre noi altare, unde încă nu s'au închinat și punându-și ultima încredere într'un singur om, au proclamat dictatura politică și economică. Altele se mențin la formele vechi de guvernământ, căutând o împăcare în cele economice între capitalism și colectivism. Toate însă cuprinse de febra zilei de azi și de groaza zilei de mâine se înarmează, distrugând prin această măsură și cea din urmă nădejde într'o onorabilă eșire din această stare chaotică.

Iată unde a ajuns omenirea modernă îndepărtată de Hristos și biserica Lui. Iată unde a ajuns omul modern sub conducerea nouilor săi profeți, pentru primirea învățaturii cărora timp de mai bine de un veac și-a deschis ambele urechi și și-a deschis larg porțile sufletului, alungând de acolo și bruma împărăției lui Isus. A fi creștin mai bine de un veac înseamnă a nu fi modern. Iar a fi modern înseamnă a fi ateu, francmazon, înseamnă a vorbi în zeflema despre Hristos și biserica lui, înseamnă a fi sceptic, sau în cel mai bun caz indiferent față de litera și spiritul evangheliei lui Isus.

cu sufletul gol, cu idoli sfărmași, cu iluziile spulberate, cu biblia noilor apostoli spintecată de realitate șade omenirea pe piatra din marginea drumului său și cu fruntea înourată privește în viitor, nedumerită de soarta care o așteaptă. Ce va fi mâine? Se va continua pe drumul început, care peste ruinele civilizației zidită pe fundament creștin duce cu siguranță la necunoscut și la năruirea totală a așezămintelor sociale? Sau rasa albă e prea îmbătrânită? Sau Europa e prea istovită, ca să mai poată fi locul unei regenerări morale și materiale? Chinuitoare întrebări, dar cari așteaptă un răspuns grabnic.

Regenerarea morală și în urma ei cea materială, nu poate veni însă decât din eul, din ființa internă atât a individului cât și a popoarelor. Precum organismele animale și vegetale, precum natura însăși nu se regenerează decât dacă puterile intrinsece din ea pot acționa liber, astfel nici individul, nici națiunea, nici societatea nu se poate regenera decât dacă aceste puteri intrinsece, înăbușite până acum de învățături și teorii false, sunt eliberate de toate aceste influințe externe păgubitoare, cari i-au stângenit până aci activitatea și funcționarea. Rana nu se vindecă oricât de bună alifie se pune pe ea, decât dacă organismul are posibilitate să reacționeze el însuși contra infracției.

După marile rătăcirii ale veacului prezent și trecut în cele transcendente, în cele sufletești și în cele morale, cari rătăcirii cu toate admirabilele rezultate ale științei practice, culminează în haosul moral și material de astăzi, altă cale de regenerare nu există, decât recunoașterea, că calea pe care a înaintat individul și societatea a fost profund greșită.

Altă cale de regenerare nu există decât o reîntorcere la Hristos izvorul moralei și armoniei sociale și o credință tare în Hristos. Renegarea lui Hristos, scepticismul și necredința în cele sufletești, materialismul și egoismul, luxul și desfrâul claselor sociale suprapuse, ignoranța și dorul de răzbunare al claselor de jos, au fost izvorul relelor, de pe urma cărora suferă individul, societatea și națiunile deopotrivă.

Părăsirea acestor căi, dovedite a fi ineficace și distrugătoare, o suprasforțare de a reveni la Hristos, care singur este calea și adevărul, o suprasforțare de a-L readuce pe Hristos în mijlocul nostru, în palatele puternicilor și în bordeiele săracilor, în cancelariile ministerelor de externe și ale ministerelor de interne, în uzine și laboratoare, în birouri și ateliere, în școli și în cazarmă; la teigheaua comerciantului și la breazda țărânului; a readuce în sufletele oamenilor pe Hristos, care singur este în stare a restabili echilibrul pierdut, singur este în stare a răsturna toate altarele mincinoase, unde omenirea astăzi se închină la idoli: Afacerilor adorate și la idolul banului sacrosanct; a-L readuce pe Hristos în viața publică, în viața particulară și mai ales în viața familiară, în tribunale și în suflete, unde să distrugă icoana falsă a credinței, că »pe acest pământ, despărțit acum de cer, nimic nu împoartă numai banul și numai ceea ce se poate cumpăra și risipi cu ban« — iată singurul mijloc de mântuire și de eșire din acest infern, din acest maidan de gunoi moral, pe care se descompune și moare orice credință, se descompune și moare orice familie, orice societate și orice națiune.

Dar pentru a-l găsi și a-L readuce pe Hristos în sufletele noastre și în mijlocul națiunilor, trebuie voință tare de a-L vrea pe Hristos în toate manifestările de ordin intelectual, moral și economic și un curaj de a delătura tot, ce stă în calea rastei voinți a individului și a națiunilor. Trebuie o organizare a forțelor redeșteptate. Trebuie o cruciadă contra tuturor forțelor oculte sau obraznice, cari în presă, în literatură, în artă, în filosofie și mai ales în finanța internațională mai bine de un veac cu o tenacitate diabolică se străduiesc a distruge creștinismul, care abia cu numele dacă mai există. Ne trebuie un creștinism conștient bazat pe un naționalism neînduplecat, care să deschidă ochii națiunilor și care să elibereze forțele vii ale națiunilor încătușate până acum de lozinci false. Dacă națiunile se numesc creștine, ele trebuie să-L aibă pe Hristos în mijlocul lor cu poruncile Lui, cu evanghelia Lui, iar nu altare și lozinci interesate, ne zei streini, cari dintr'o speculă diabolică ridică popoarele creștine contra popoarelor creștine, ca apoi ei să poată profita.

Și abia când aceasta conștiință creștinească, când această elicerare a forțelor vii și creatoare ale națiunilor se va realiza, abia atunci omenirea cultă și civilizată va putea intona imnul înfrățirii: „*Infrățești neamuri și Vă plecași, căci cu noi este Dumnezeu*“.

Dr. Ioan Ossian,

directorul liceului „Simeon Bărnuțiu”
din Șimleul-Silvaniei.

Apel

către Doamnele și Domnișoarele române unite pentru exercițiile spirituale.

În năvala ocupațiilor și griilor trecătoare se slăbesc și cele mai dârze hotărâri creștinești, se întunecă și sublimul ideal al vieții, mântuirea sufletului.

Într'adevăr. Unde nu sunt rezultatele propunerilor de a face să triumfeze în noi înșine spiritul cu viața lui superioară? Desăvârșirea creștinească la care trebuie să ajungem din porunca Mântuitorului: „*Fii desăvârșiți...*” își are cel puțin fundamentul

pus în inima noastră? Care sunt roadele răscumpărării în noi?

Mai ales acum, când trăim ultimele zile ale *Anului Sfânt* promulgat tocmai pentru a ne împărtăși de belșugul darurilor mântuirii, aceste întrebări cer și mai stăruitor un răspuns.

Pentru a-l putea da sigur și hotărât avem nevoie de reculegere, avem nevoie de rugăciune.

Exercițiile spirituale sunt tocmai acele deprinderi sufletești cari ne ușurează reculegerea fiindu-ne departe de ocupațiile de toate zilele, iar prin rugăciuni stăruitoare, prin meditațiuni adânci ne dau putința să aflăm *lumina cea adevărată* la sclipirea căreia ne vom cunoaște pe noi înșine și stabilită astfel baza oricărei activități sufletești, ușor ne va fi să avântăm cu tot curajul la înfăptuirea Oului cel nou în noi.

Indemnăm așa dar pe toate Doamnele și Domnișoarele române unite să *ia parte la seria de Exerciții Spirituale* ce le organizează »Reuniunea Mariană« în zilele de 12, 13, 14 Aprilie, din săptămâna luminată, la Mănăstirea Surorilor Sociale din Oradea, str. Crișan 2.

Ne prezentăm Miercuri 11 Aprilie ora 5 (17) d. m.

Costul întreținerii e de 60 Lei pe zi.

Cererile de înscriere să se adreseze Episcopiei unite din Oradea, Piața Unirii Nr. 3.

„Reuniunea Mariană“ din Oradea.

CRONICI

— **Misiuni pentru credincioșii din Oradea.** Incepând cu Dumineca Floriilor 1 Apr. crt. în fiecare seară la orele 7 va avea loc în catedrală o predică pregătitoare de Sfintele Paști. Toți credincioșii din Oradea sunt invitați la această pregătire sufletească de Sfintele Paști.

— **Agru — Beluș** aranjează în Postul Mare conferințe religioase în fiecare Duminecă. Conferințele le ține Cl. și M. On. Domn. Dr. *Nicolae Flueraș* directorul liceului »Samuil Vulcan«. Temele conferințelor sunt aceste: Credința și știința. — Valoarea credinței. — Isoarele necredinței. — Dușmanii credinței. — Păgânismul modern. — Intoarcerea la Cristos. Conferințele au loc în biserica parohială.

— **Agrul din Drighiu** a ținut în ziua de 18 Februarie un frumos și bogat festival cultural cu următorul program: 1. Oituzul geme, cor. 2. Rugăciune către înger (cor). 3. Sezătoare: Sunt româncă țesătoare (cântec); Are mama două fete (cântec); Foaje verde iarbă deasă (joc național); Sunt fetiță româncuță (recitare). 5. Goga: La noi sunt codri verzi de brad (cântec). 6. Bate vânt peste Carpați (cor). 7. Unirea ținuturilor românești, piesă istorică în 3 acte. 8. Conferință rostită de preotul local On. Ștefan Șabou. 9. Cântec de leagăn. 10. Țiganul la teorie (dialog). 11. Călătorul spre gară. 12. Diferite recitări. 13. Primăvara (cor). 14. Cuvânt de încheiere. — Publicul s'a dus foarte satisfăcut dela această bine reușită serbare culturală-religioasă. Meritul reușitei e, afară de debutanți, — al D-lui Ioan Vescaș inv. dir. vicepreș. Agrului local. Cele multe înainte!

— **Agrul la Beiuș.** În ziua de 4 Februarie 1934, istoricul oraș de cultură românească Beiușul a avut o frumoasă sărbătoare, comemorarea Anului Sfânt. Agrul parohial asemenea organizațiilor din celelalte centre ale Diecezei noastre a ținut să prănuiască în mod demn și cu fastul cuvenit împlinirea celor nouăsprezece sute de ani dela răscumpărarea lumii. Serbarea a început cu sfânta liturghie, pontificată de p. canonic *A. Maghiar* asistentul ecleziastic al Agru-lui Diecezan, asistat de un cler numeros în frunte cu p. protopop local Dr. Valeriu Hetcou. Răspunsurile le-a dat corul mixt de sub mânastră conducere a d-lui profesor *Ardelean*. Predica solemnă a rostit-o părintele prof. *Simeon Gocan*, fost inspector șef al învățământului secundar, vorbind despre sf. Eucharistie. După Sf. Liturghie a avut loc o ședință comună a delegațiilor Comitetului Diecezan cu Com.

cial al durerii". Concisă, îmbrăcată într'o formă impecabilă și elegantă instructiva conferință a fost ascultată cu viu interes și răsplătită cu furtunoase aplauze din partea publicului. După conferință, a cântat cu mult succes corul mixt al intelectualilor din Beiuș, sub conducerea d-lui prof. *Ardelean*, cu solourile susținute de D-na *Amalia Popoviciu*. A executat apoi la saxofon cântece românești d-l profesor *Șimon*. D-șoara *Iliescu* a recitat cu mult talent o poezie ocazională. Cuvântul de închidere l-a spus d-l președinte Diecezan *Dr. Gelu Egry*, mulțumind organizației parohiale Agru, D-lui protopop și tuturor celor ce au contribuit la program pentru munca depusă precum și publicului, între cari se găseau și mulți frați ortodocși, pentru prezentarea la serbare exprimându-și nădejdea că în drumul spinos și anevoios al luptei pentru redresarea moravurilor, cele două organizații, Agru-l și Forul, se

AGRU LA BEIUȘ

local. După cuvântul de binevenire a d-lui președinte prof. *Ioan Bușița*, d-l secretar al organizației Agru-Beiuș a citit raportul dare de seamă și programul alcătuit pentru anul 1934. D-l președinte Diecezan Dr. Gelu Egry mulțumește comitetului pentru interesul ce-l poartă chestiunilor Agrului apreciind în cuvinte elogioase activitatea dezvoltată și remarcând importanța programului propus pentru realizare. Aduce apoi mulțumiri membrilor Agrului și în special d-lui director al liceului Dr. N. Flueraș pentru prețiosul concurs acordat comitetului. — După masa comună aranjată de Reuniunea Mariană a avut loc în sala festivă a liceului de băieți ședința solemnă. Cuvântul de deschidere l-a rostit d-l prof. *I. Bușița*, președintele Agrului Beiuș, arătând cauzele decadenței morale de azi și evidențiind importanța rostului și activității Agrului. Mulțumește delegațiilor Comitetului Diecezan pentru oboseala luată de a se deplasa la Beiuș. A urmat conferința d-lui profesor *Sabin Anca* despre „*Rolul so-*

vor întâlni ca bune tovarășe de muncă. — Serbarea a fost încheiată cu paraclis în decursul căruia p. *Dr. Dominic Neculăș* a rostit o frumoasă și avântată predică. *Correspondent.*

— **Caritatea de Crăciun în parohia din Oradea-Oloșig.** În cursul anului 1933 în cheta sfântului Antonie s'au adunat Lei 7091, iar în colecta Rvmului paroh-protopop Gh. Maior Lei 7200, total Lei 14.291. Săracilor s'au dat sub durata întregului an 6200, iar pe Crăciun între 85 familii s'au repartizat Lei 8091. Lista familiilor ajutate s'a compus de către cei doi parohi. La colecta protopopului Gh. Maior a contribuit I. P. S. Sa Episcopul Valeriu Traian cu 2500 lei, Capitulul catedral 1000 lei, Dr. Gelu Egry 1000 lei, Uzina de apă 1000 lei, Dr. Gheorghe Miculaș prep. 500 lei, Iacob Niștea 500 lei, Petru Tămăian canonic 200 lei, Adrian Chira 200 lei, Dr. Ioan Pelle 100 lei, Ioan Butean canonic 100 lei, Iosif Nistor Beliu 100 lei. În afară de aceste contribuiri D-l Dr. Demetriu Mureșan

a mai donat 1000 lei pentru îmbrăcarea de Paști a unui băiat și fetițe iar D-l Tărian a dăruit 100 lei. Totalul ajutoarelor face lei 15.391 și 2000 klgrame lemne donate de Uzina electrică, repartizate între două văduve preotese. — Oficiul parohial tuturor cari au contribuit cu obolul lor în această mare criză la alinaarea mizeriei — le rostește profunde mulțumiri și le imploră haruri îmbelșugate cerești. (G. M.)

— **Agrul-Olosig** în adunarea sa extraordinară din 4 Martie a. c. și-a ales președinte pe D-l **Dr. Ioan Hica** notar public, iar de vicepreședinte pe D-l prof. **Sabin Anca**. Această alegere a devenit necesară în urma renunțării d-lui Dr. Gelu Egry la postul de președinte, dând D-sa urmare unei hotărâri a congresului diecezan din Șimleu cu privire la cumularea demnităților în Agru. Comitetul Agrului-Olosig se compune deci astfel: *Preș.*: Dr. Ioan Hica; *vicepreș.*: Dr. Demetriu Mureșan și Sabin Anca; *membri*: Dr. Victor Boieru, Dr. Ioan Voștină, Dr. Vasile Maior; prof. Ioan Pop; prof. Augustin Cosma; prof. Dr. Gavril Stan; prof. Dr. Coriolan Tămăian; prof. Petru Fodor; prof. Aug. Fritea; prof. Ioan Buta; prof. Teodor Flore; Iacob Niște, Ion Ciortin, Vasile Michiș, Isidor Horgoș, Emil Hadși, Florian Nemeș, Gh. Cordoș, Gh. Maioroș, Ioan Roje. *Secretari*: dir. Vasile Vălean și Aurel Șimonca. *Cenzori*: Pop Ioan, Login Ioan și Sabo Iosif. — *Membri de drept*: Protopop Gh. Maior și P. Vasile Stan. — Acest comitet s'a constituit în 21 Mai 1933. — Tot în adunarea din 4 Martie crt. D-l Dr. Gelu Egry a fost ales președinte de onoare pe vieaja. — Pentru 11 crt. Comitetul e convocat pentru a fixa programul de muncă.

BIBLIOGRAFIE

— **Octavian Prie**, *Un sat românesc din Ardeal în străvechile sale întocmiri și obiceiuri*, Cluj, „Ardealul”, 1934. Format 8° mic; 152 pagini; 60 lei preț.

Autorul nu e necunoscut publicului românesc, mai ales celui din Ardeal. Fost multă vreme redactor al ziarului bisericesc-politic „Unirea” din Blaj, el trece drept un proslăvitor al satului, un rural chinuit de desrădăcinare, de dorul de ai săi. Două din Operele sale: „Jerte”, piesă dramatică în patru acte și „In sat la noi”, povestiri, sunt inspirate din acest mediu rural, mai exact din comuna natală (Săcădate, jud. Sibiu), o așezare din cele mai vechi și mai interesante. Nici celelalte două lucrări ale autorului „O viișoară” și „Porcii” nu sunt străine de acest mediu. Cea de față, precum arată chiar titlul, ne înfățișează comuna Săcădate cu portul și hotarele ei, cu obiceiurile de muncă individuală și colectivă (claca, prestațiile, ajutorul), de sărbători (Crăciun, Bobotează, Paști), de ocazii (botez, nuntă, înmormântare), credințe bune și deșerte. E dureros de caracteristic că Românii aparțin celor două biserici nu din convingere, ci din obișnuință, din tradiție ori pentru că au făcut vreo danie uneia din cele două biserici românești. Unde e cateheza și predica? Iată problemele ce sugerează unui preot lectura cărții acesteia, pe care o recomandăm tuturor.

— **Dumitru Neda**, *Floarea patimilor sfinte. Sf. Gavril, călugărul pasionist*. Blaj, 1934. Format 32°, 32 p. 3 lei.

Acest sfânt e Francisc Possenti născut la Assisi în 1838, călugăr în 1856 cu numele de Gavril în cinul pasioniștilor și mort în mare sfințenie la 1862. Vieaja lui e povestită cu farmec și căldură. O recomandăm.

— **Vieaja și opera pictorului Mișu Popp**. Extrase din revista „Țara Bârsei”, Brașov, Tipogr. „Unirea”. Format 8°, 56 XXXI p. Preț 80 lei.

D. Const. Popp, directorul băncii „Albina”, Sibiu, a avut fericita inspirație să publice această lucrare, în colaborare cu dd. Corneliu Comanescu și Virgil Vătășianu. E o lucrare pe

pietate și de documentare. D-Sa este strănepotul marelui pictor care a organizat o expoziție de pictură la Brașov în 1862, cu prilejul celei dintâi întruniri în stil mare a Astei. Prin ilustrațiile bine alese și executate, prin amănunțele de ordin tehnic ce cuprinde, această lucrare e una din puținele monografii valoroase ce avem asupra artiștilor noștri, alături de Grigorescu de a Vlahuță, Lukian de V. Cioflec etc. E un album ce poate împodobi oricare salon românesc.

— **Orientalia Christiana**, Vol. XXXIII, 2. — Num. 91. Februaris-Martis 1934. *Michael Choniates, Metropolit von Athen* (ca. 1138—ca. 1222) von *Georg Stadtmüller*. Pont. Institutum Orientalium Studiorum, Roma 128. Format 8° mare, 326 p. 36 lire.

Cu ajutorul Facultății de Filosofie a universității München autorul tipărește în această prețioasă colecție întâia încercare de biografie documentată a lui M. Choniates, mitropolitul din Atena dela sfârșitul sec. XII (1182—1203) sub împărații Alexa II, Andronic I, Isac II Angelos și Alexa III Angelos. Sfârșitul vieții l-a petrecut, ca atâția chiriarhi ortodocși, în exil. Lucrarea are și opt „excursuri” asupra personalităților cu care mitropolitul M. Ch. a fost în corespondență.

— **Biblioteca din Cluj-Gherla**, Seria II. Pentru popor. Nr. 13. *Părți alese din Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Ierusalimeanul*, arhiepiscopul Cretei. Care se cântă Miercuri seara în săptămâna V. din Postul Paștilor, precum și în alte prilejuri de peste an. Cu o învățătură despre vieaja și ocrierile S. Andrei și vieaja S. Maria Egipteana. Cu binecuvântarea Excelenței Sale Preasfințitului Dr. Iuliu Hosan, episcop român unit de Cluj-Gherla. Cluj 1934. Format 16°, 36 pag. 15 lei preț.

— **Biblioteca din Cluj-Gherla**, Seria II. Pentru popor. Nr. 12. *Cinstitul paraclis sau rânduiala canonului de mângâiere către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*. Cu o învățătură foarte folositoare tuturor dreptcredincioșilor creștini, dar mai ales pentru membrii și membrele Reuniunilor Mariane. Cu binecuvântarea Excel. Sale Preasf. Dr. Iuliu Hossu, episcop român unit de Cluj-Gherla. Publicat de canonicul Dr. Victor Bojor. Cluj 1933. Format 16°, 36 p. 10 lei.

— **Cărticica de rugăciuni pentru pruncii școlari din clasele primare**. De un prieten al copiilor. Cluj 1933. Format 32°, 80 p. 5 lei. — Le recomandăm on.-lor cetitori.

— **Cum se desorganizează învățământul** de I. M. Rașcu, profesor de liceu, membru al Școlii române în Franța, București, 1933. Format 8°, 88 p., 30 lei.

Broșura de față e un strigăt de alarmă. Favoritismul ce a pricinuit și pricinuește atâtea rele, amenință viitorul națiunii. El pare a se instăpâni și asupra școlii. Impotivă legilor în vigoare, s'au numit o mulțime de profesoare în învățământul secundar al băieților. Peste o sută numai în capitală! Această invazie a elementului feminin în învățământul secundar al băieților e nu numai ilegală, ci și imorală. În tablouri desemnate cu mână de maestru, autorul arată atât un aspect cât și celălalt al acestui fenomen dureros. În deosebi primejdia morală e imensă. În școala secundară, unde pătrund femei, uneori domnișoare tinere lipsite de prestigiu, nu mai poate fi vorba de studiu, de disciplină, de preocupări superioare. Acolo, când nu tronează de-a-dreptul imoralitatea, rânjește flirțul, glumele, reveria obscenă. Cu tot dreptul, autorul consideră această problemă de egală importanță cu aceea a revizuirii tratatelor. Și totuși ce puțin se preocupă de ea! E de mirat, cum nu se alarmează în rândul întâiu părinții, apoi profesorii și atâția binevoitori ai școlii. Comitetele școlare se preocupă aproape numai de problemele materiale. Ca și când școala n'ar fi înainte de toate suflet! Pentru lămurirea acestora și a întregii opinii publice a scris, distinsul autor această carte pe care n'o putem recomanda în deajuns atențiunii tuturor.

— **Orientalia Christiana**, Vol. XXXIII. — 1. — Num. 90 Ianuario 1934. *Die äthiopischen Anaphoren des hl. Evangelisten Johannes des Donnersohnes und des hl. Jacobus von Sarug nach drei bzw. vier Handschriften* herausgegeben und übersetzt von *D. Dr. Sebastian Euringer* O. Hochschulprofessor a. D. Dillingen (Donau), Bayern. Pont. Institutum Orientalium Studiorum, Piazza Santa Maria Maggiore, 7. Roma 128, p. 122, lire 26.

S. Iacob din Sarug e, după S. Efrem, cel mai mare scriitor al Siriei creștine, venerat deopotrivă atât de catolici, cât și de disidenți. El e numit „flauta Duhului Sfânt” și „harfa bisericii credincioase.” A fost „chorepiscop” (visitator) în Haura, mai apoi episcop în Batnan, capitala provinciei Sarug. A murit în 521. — Lucrarea din chestiune e o traducere, mai bine zis o poetizare a unei liturghii exotice, obișnuită la Maroniți. Ea prezintă mare interes din punct de vedere istoric și liturgic, justificând concepția catolică dominantă.]